

Bajtársaim !

Álljatok meg egy percre ! Álljatok meg, Ti országuton portyázó, hóban fagyban igyekvő, lovon haladó vagy motoron száguldó csendőrök ! Álljatok meg egy percre ! Ne sercegjenek most a tollak, ne kattogjanak az írógépek s emlékedjünk, ki egy pillanatra a mindennapi élet hétköznapi szürkeségéből s ünnepeljünk ! Ünnepeljünk, mert ez a nap, a mi napunk, Csendőrök napja !

A csendőrség történetében ez a nap, nem könnyel és vérrel áztatott véres évforduló ! Nem olyan ez a nap, mint az ezredek emléknapja, ahol az ezred harcaiban magukat hősiességben, önfeláldozásban, vitézségben kitüntetvekről emlékeznek meg, hogy azok soha feledésbe ne menjenek. Nekünk nincsenek ilyen véres esatanapjaink. A mi harcunk egészen más harc ! A mi harcunkban nincs szünet ! A mi harcunk állandó ! Így a mi emléknapunk is egészen más természetű ! Ma 59 éve szentesítették azt a törvényt, mely elindította dicsőséges útjára a magyar csendőrséget ! A Kormányzó Ur, Ó Főméltóságának, Hadurunknak magas kegye pedig ezt a napot csendőr nappá, csendőr ünneppé tette.

59 évvel ezelőtt indult el az első kakastollas csendőrjárőr a magyar ugaron, s azóta járja törhetetlen hűséggel, kitartással a falvak utcáit és rónák végtelenjeit. Büszkén lengeti a szél a csendőr tollforgót s mindenhol, ahol megjelenik a csendőr, megbecsülésben, tiszteletben van része. Nincs megnyugtatóbb látvány, mint egy magyar csendőrjárőr, ahogy megjelenik teljes felszereléssel. Mint a gyermekek az anyjuk védő karjai alatt, olyan biztonságban érzik magukat az elhagyatott puszták, elszigetelt tanya-nyak, a falvak lakói, ha tudják, hogy csendőr vigyáz rájuk, élet és vagyonbiztonságukra. Gonosztevők réme, becsületes emberek támasza, jogtalanul bántalmazottak menedéke a magyar csendőr. Nem könnyű sors a magyar csendőr sors ! Egész embert, talpig férfit követel ! Csak így tudja megoldani a rá háruló nehéz és felelősségteljes feladatokat. Csak így képes hivatását betölteni a csendőr, a béke katonája. Ne gondoljátok, hogy a béke az magától van, a béke nem ajándék, a béke a kemény harcnak s lelkiismeretes és alapos munkának az eredménye. Egyik előljáróm mondta, hogy a csendőrség akkor működik jól, akkor dolgozik eredményesen, ha nem történik semmi. Első pillanatban talán furcsán, vagy legalábbis szokatlanul hangzik e kijelentés. Pedig így van ! Amikor az élet zavartalanul folyik, amikor nem zavarja semmi, amikor minden megy a maga rendjén, akkor áll a csendőrség hivatásának magaslatán. Ezért nem tudják esetleg egyesek értékelni a csendőrség munkáját, s ezek úgy gondolkodnak, hogy ha rend van, hogy ha nem zavarja semmi mindennapi életüket, az egy természetes folyamat, ami egy szükségszerű adottság. S csak akkor, amikor az ellenkezőjét tapasztalják, nyul-

lak a csendőrség segítő keze után. S büszkén mondhatjuk bajtársain, hogy a csendőrség mindenkor megfelelt a beléje helyezett bizalomnak. mindenkor megoldotta a reá háruló nehéz feladatokat s mindenkor sziklaszilárd alap pillére volt a magyar nemzeti társadalomnak. S éppen ez az, ami a csendőrséget a nemzet társadalma előtt oly megbecsültté, a világ közvéleménye előtt pedig szinte utólráhetetlenné tette. Talán a világnak már valamennyi közbiztonsági intézménye elküldötte hozánk közegeit, hogy megtekintessék, tanulmányozzák és ha lehetséges elsajátítsák azt a bizonyos válat a mit ami a magyar csendőrséget oly híressé tette. De vajjon mi is az a válat a mit ? Bajtársaim ! - ez a. valami az a szellem, amely ezt a testületet eltölti. Ezt a szellemet az édes anyaföld parájából szívja magába minden csendőr. Ez a szellem a testületi, hivatásbeli és bajtársi összetartás, az apáinktól örökölt katonaszellem és harci virtus remekvérdü keveréke. Nincs testület az országban, mely a testületi szellemet, az összetartást és a közösség gondolatát inkább és jobban tudná értékelni, mint a csendőrség. Itt az egyén a maga dicsőségét nem külön utakon, hanem az összesség dicsőségében keresi. A testületi szellem tehát nem egy etikai magasságban lebegő, reálisan meg nem fogható, elvont fogalom, hanem hivatásunk gyakorlati követelménye.

Bajtársaim ! Most, amikor ezeket elmondottam, nem azért mondottam, hogy magunkat dicsérjük, mi nem azért ünnepeünk, hogy ezt az alkalmat használjuk föl arra, hogy érdemeinket ily módon juttassuk kifejezésre. A mi ünneplésünk egy kötelező adósság lerovása a multtal szemben, a jelennek szemben pedig egy dicsőséges beszámoló.

Nem a magunk feldicsérése tehát a mi ünneplésünk célja, hanem, hogy a mult szent hagyományait ápoljuk, mert aki a multnak emlékét nem tiszteli, az nem lehet a jelen cselekvő munkása s a jövő harcosa.

Bajtársaim ! A csendőrség közel 60 éves. Egy nemzet életében nem nagy idő, de elindulása óta ott volt a nemzet minden küzdelmében és minden nehézség megpróbáltatásában. Atviharzott testületünkön a hazánkat ért minden sorscsapás, rést vágott sorainkon a háboru pusztítása, mely sebeket szakított testünkön a vörös rémuralom, a hű kötelesség teljesítés is sokszor követelt áldozatokat. Hősi halottak és a csendőri hivatás vértanuinak emlék fejják jelzik azt a göröngyös utat, melyet eddig a testületünk megtett.

Azt mondják az ember legdrágább kincse az élet. Ha elmúlik együtt munkunk vele, voltunk és nem vagyunk. Az emberbe a természet az élet és nem a halál utáni vágyat oltotta be s borzadva gondol a végre ! S mi most itt állunk és a halált ünnepeünk. Ne gondolja senki azt, hogy csak az életnek van csépeége, nem, van a halálnak is, igen a kstena, a csendőrhálálnak. Élni mindenki tud és akar is, de meghalni egy eszméért, a mások javaiért - Kévesen ! S ők bátran, csakújkhoz hiven, h e e n d i e t t e l és v i -

t é z ü l tudtak meghalni, mindenikük halála egy-egy megéneklésre szült hőstörténet, telve elszántsággal, daccal és virtussal. Bátran szálltak szobá a halállal, tudva azt, hogy a halál is csak az élet feladatainak egyike. És ők ezzel szemben is dörömbösen megtették azt, amit megkövetelt tőlük a nagysejti pillanat.

Bajtársak ! Keressük fel gondolatban a csendőrsírokat, gondoljunk azokra, akiknek azért kellett meghalniuk, mert csendőrök voltak! Kínzó kösöttük első, vagy utolsó, egyformán nagyok, egyformán hősök ők, akik vérükkel pecsételték meg a szent fogadalmat, hogy b e e s ü l e t t e l é l n e k és h a l n a k. Ők azok, akik a csendőri jelszót életük és vérük feláldozásával egy szent eszmévé avatták. Az ő példájuk az az út, melyen mindannyjunktól haladunk kell ! Mert az az út az, mely a szavaktól, a " Nem, Soha " -któl elvezet a tettek mezején át a rég nem látott testvéreinkhez Pozsonyba, Kolozsvárra, Szabadkára s le az Adriára ! És az út az, melyen annyiszor apáink vére folyt, és melynek alapzatát az ő s a ti kötelesség teljesítéssel adja, irányát pedig országgyarapító Hadunk nemzetiből lobogója mutatja. A ti perliadó hamvaitok termékenyítették meg a magyar földet a magyar feltámadáshoz s most újhól magyar zászlót lenget a szél ott fent a Kárpátok bércein, ahol 20 éven át igyekeztek megölni a magyar lelket.

Bajtársaim ! Amíg az egyik szemünk az örömtől sir, a másik a fájdalom könnyétől fátyolozott, amikor azokra a magyar testvéreinkre gondolunk, akik még idegen rabságban szenvednek s akiknek az édes magyar hazáért csak titekből szabad imádkozniok ! De tűrheti-e az igazságos Ur Isten, hogy ez így maradjon ? Tűrheti-e, hogy az a föld melynek minden szent rögét magyar vér áztatta, melynek minden szent rögéhez egy eszed-év emléke csátol, más népek hazája legyen. Bajtársaim ! Azt a földet amit őseink vérrel szereztek, s mely most idegen rabságban szenved, mi ha kell, vérrel is szerezzük vissza. Úgy hiszem nincs közöttünk és nem is lehet senki, aki ha kell, gondolkodás nélkül nem követné az ő példájukat ! S ha ez így van s így is kell lennie, akkor bizvást tekinthetünk a jövőbe s félszázados örökségünk erkölcsi gazdaságával h i v e n, b e e s ü l e t t e l és v i t é z ü l tőrhetünk tovább előre a hazaszeretet, az önfeláldozó kötelesség teljesítés és az álnátatos kitartható ragyogó útján az eljövendő nagy magyar Feltámadás felé !

E g e r, 1940. február 14.

Leányk.